

РЕШЕНИЕ

№ 2046

гр. София, 30.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **378** по описа за **2023** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на началник сектор Отдел „Пътна полиция“ /ОПП/ при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ предявена чрез юрк. А. А., срещу Решение от 16.11.2022 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 97-ми състав, постановено по НАХД № 4261/2021г. с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 21-4332-003070 от 25.02.2021 г. издадено от Д. Д. - началник сектор ОПП при СДВР, с което на основание чл. 175, ал. 1 т. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, на И. Т. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева и кумулативно административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 /три/ месеца, за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от с.з., както и ОПП-СДВР е осъдена да заплати на И. Т., сумата от 300 лв., представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

Твърди се незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и при допуснати процесуални нарушения - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Прави се оплакване от интерпретирането на събраните доказателства по делото. Касаторът оспорва изводите на районния съд, че в случая е налице нарушение на чл. 57, ал.1, т.5

ЗАНН, като твърди, че неправилно въззивният съд е приложил разпоредбата на чл.189, ал.2 ЗДвП. Сочи се още, че съдът не е положил всички усилия да събере всички относими доказателства за разкриване на обективната истина като призове за свидетел собственикът на втория автомобил за който имал данни за регистрационния му номер и едва тогава да прецени дали действително е осъществен състава на чл.123, ал.1, т.3, буква „в“ от ЗДвП. Иска се отмяна на оспорваният съдебен акт и потвърждаване на процесното НП. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. В проведеното публично заседание по делото касаторът не се явява и не се представлява. В постъпила молба с писмени бележки се поддържа касационната жалба, по съображенията изложени в нея.

Ответникът – И. М. Т., в отговор на касационната жалба поддържа, че оспореното решение е правилно и законосъобразно, а касационната жалба е неоснователна. В проведеното публично заседание по делото се представлява от адв. С., който оспорва касационната жалба. Претендира присъждането на разноски съобразно представен списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Д. дава заключение за неоснователност на касационната жалба, а решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Съобразно чл.218 ал.1 и ал.2 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само по наведените в жалбата касационни оплаквания, като за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, следи служебно.

Решението на СРС е валидно и допустимо, в съответствие с процесуалните правила и материалния закон. С оглед очертания предмет на спора, следва да се отбележи:

Процесната жалба е депозирана в законоустановения срок, от активно легитимирано лице, срещу акт, подлежащ на обжалване, поради което същата е допустима. Разгледана по същество се явява неоснователна, поради следните съображения:

При постановяване на първоинстанционният съдебен акт, СРС е установил от фактическа и приел от правна страна, че:

На 02.02.2021 г. е получен сигнал на спешен телефон „112“ за настъпило пътно транспортно произшествие /ПТП/ на адрес [населено място],[жк], като на място се отзовал екип на ОПП-СДВР. При посещението на посочения адрес в [населено място], мл. автоконтрольор към ОПП СДВР установил паркиран лек автомобил „М. ЦЛК 200 Компресор“, с рег. [рег.номер на МПС] , а като негов водач и собственик И. Т..

На място бил съставен Протокол за ПТП № 1785831, рег. № 1028, като въз основа на него и на данните дадените от И.Т., бил съставен АУАН бл. № 888406/02.02.2021 г., в който било прието за установено, че на 30.01.2021 г., насрещно движещ се лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , реализирал ПТП в паркирания лек автомобил, собственост на И.Т., след което и двата автомобила продължили движението си, като жалбоподателят се върнал на място на 02.02.2021 г. По автомобил „М. ЦЛК 200 Компресор“, с рег. [рег.номер на МПС] били констатирани имуществени вреди на лявото странично огледало.

В посочения АУАН, компетентните органи приели, че като е напуснал ПТП и не е изчакал пристигането на компетентните органи на МВР, И.Т. е нарушил разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП. Актът бил връчен на Т., който отбелязал в графа обяснения/ възражения, че не е изчакал екип на ОПП-СДВР, поради работни ангажименти и екипът на КАТ дошъл на 02.02.2021 г.

Въз основа на така съставения АУАН бл. № 888406/02.02.2021 г., началник сектор към ОПП-СДВР, издал НП № 21-4332-003070/25.02.2021 г., с което на ответника по касация И. Т., на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева и кумулативно административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3/три/месеца, за нарушение на чл. 123 ал. 1, т. 3, буква „в“ от ЗДвП.

За да отмени НП, СРС е приел, че не е налице акуратно изпълнение на задълженията на административно- наказващият орган по чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, за точно и ясно описание на нарушението, както и липсата на доказателства за осъществяването на деянието. В решението е мотивирано, че липсват съставомерни елементи в описанието на нарушението, тъй като съставеният АУАН и издаденото въз основа на него НП, не съдържат част от обективните признаци на състава на описаното в тях административно нарушение, предявено на И. Т. с правна квалификация чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП. Възприето е още, че отразената в АУАН и НП обстановка не съответства на събрания доказателствен материал, като в случая само въз основа на твърденията на един от така наречените „участници в ПТП“, който се явява субект на нарушението, се извеждат факти относими към съответната правна квалификация и се „повдига обвинение“ срещу него, без да се съберат други доказателства, които да потвърдят или отхвърлят изложената от И. Т. теза. В решението е изведен и мотив, че нарушителят не е длъжен да доказва невинността си, а административно - наказващият орган е този, който следва да събере доказателства за извършването на нарушението от нарушителя и вината му, т. е. тежестта на доказване на нарушението лежи върху него, което не е сторено преди издаването на НП. В случая не са събрани други доказателства, относно спорните факти и е наложено административно наказание.

Обжалваното решение е правилно и не са налице касационни основания за неговата отмяна.

Фактическата обстановка по делото е правилно установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Събрани са писмени доказателства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване. Изводите за осъществяването на правно релевантните факти са направени след обективно, всестранно и пълно обсъждане на приобщения доказателствен материал в неговата съвкупност. В решението е обективирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата, като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата за това.

Районният съд е отменил НП като незаконосъобразно поради допуснати съществени процесуални нарушения при съставяне на актът за административно нарушение и издаване на наказателното постановление, довели до неопределеност на предмета на доказване, респективно до доказателствена празнота и ограничаващи правото на защита на санкционираното лице. В тази връзка съдът е анализирал посочената в АУАН и НП за нарушена разпоредба на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП, като правилно е приел, че няма как да се достигне до нарушение на посочената правна норма, доколкото липсва описание за наличието на разногласия между участниците, относно причинени имуществени вреди, не е установена самоличността на другото лице, водач на посочения от И.Т. лек автомобил, както и че не са ангажирани доказателства за липса на съгласие между участниците в произшествието.

Настоящият състав споделя изводите на районния съд, че при съставянето на АУАН и

издаването на НП са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правото на защита на административнонаказаното лице и обуславящи отмяна на процесното НП, като не намира за необходимо да излага допълнителни съображения.

Споделят се правните изводи на районния съд във връзка с анализа на посочената като нарушена разпоредба и липсата на съставомерни елементи в описанието на нарушението от действащата към датата на нарушението разпоредба. Допуснатите съществени процесуални нарушения са при описание на деянията, касаещи тяхната съставомерност и които нарушения ограничават възможността на санкционираното лице да ангажира адекватно правната си защита. Разпоредбата на чл. 53, ал. 2 ЗАНН, съгласно която наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина, е неприложима в случая, тъй като нередовността е допусната и в НП, а не е отстранена с него. Правилен е изводът на СРС за допуснати нарушения на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН.

От изложеното следва, че в рамките на проведеното административно-наказателно производство е допуснато процесуално нарушение от категорията на съществените, чиято последица е отмяна на издаденото в резултат от това производство наказателно постановление- така както е сторил и СРС.

Нещо повече – в самият АУАН е посочено, че ПТП е настъпило на 30.01.2021г. в [населено място]. Във връзка с това ПТП именно И. Т. се е обадил/като прилага разпечатка от изходящите си обаждания от същата дата/ на телефон 112 и е повикал екип на КАТ да установи настъпилото ПТП. Посещението от страна на полицейските органи е осъществено на 02.02.2021г., видно и от приложеният по делото Протокол за ПТП. В тази хипотеза е обективно невъзможно да се осъществи състава на чл.123 ал.1 т.3 б.“в“ от ЗДвП. Изискването участник в ПТП да не напуска местопроизшествието, визирано в хипотезата на разпоредбата не предполага дву или три-дневен престой на т.нар. местопроизшествие в очакване на органите на МВР. В допълнение – актосъставителите не са положили и необходимото старание да установят самоличността на другият участник в ПТП. Коего прави и изводите за настъпило ПТП напълно необосновани. Същите могат да се установят само по наличието на щети на автомобила, собственост на жалбоподателя в първоинстанционното производство, но оттам нататък остава изцяло неизяснено – кога е настъпило ПТП, при какви обстоятелства, с участието или не на друго МПС и прочее.

Настоящата касационна инстанция не установи сочените в касационната жалба касационни основания за отмяна на обжалвания съдебен акт, като противно на твърдяното в нея, той не е постановен в нарушение на материалния закон и при допуснати процесуални нарушения.

В случая, въззивната инстанция, е събрала необходимите за изясняване на делото доказателства и не е допуснала процесуална пасивност в нарушение на задълженията си по чл. 13 и 107, ал.2 и ал.3 НПК, вр.чл.84 от ЗАНН или процесуално нарушение, изразяващо се в игнорирането на относими доказателства, или недостатъчната преценка на някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване. Фактическите констатации са направени след анализ на събраните по делото доказателства-свидетелските показания, събрани в хода на съдебното следствие и съдържащите се в преписката писмени доказателства, приобщени към доказателствените материали по делото по реда на чл.283 от НПК, вр. чл.84 от ЗАНН.

Неоснователно е оплакването, че съдът е следвало да извърши разпит на свидетел-водачът на другото моторно превозно средство, тъй като това би довело до внасянето на нови факти и обстоятелства, които е възможно да доведат и до различна правна квалификация на деянието във съдебната фаза. Неоснователно е оплакването във връзка с приложението на правилото, установено с чл.189, ал.2 ЗДвП. С презумптивната материална доказателствена сила на АУАН е обвързан единствено административно-наказващият орган при преценката си дали да се издаде НП, органът се основава на фактическите констатации в АУАН, които при условията на чл.189, ал.2 ЗДвП и в рамките на производството по налагане на административни наказания, се считат за верни до доказване на противното. По силата на чл.14, ал.2 НПК, вр. с чл.84 ЗАНН, в съдебното производство, тези констатации нямат обвързваща доказателствена сила и подлежат на оборване.

Съобразно разпоредбата на чл. 63д, ал.1 от ЗАНН в съдебните производства пред районния и административния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на касатора, съдът следва да присъди разноски за адвокатско възнаграждение в претендирания размер на 300,00 лв., съобразно представения списък на л.20 от делото и доказателства за платеното възнаграждение на л.21 и 22 от делото. Неоснователно е оплакването, за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.2 ЗАНН, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата- т.е. приложение намират са критериите, разписани в Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /Наредбата/. Съгласно чл.18, ал.2 от нея за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл.7, ал.2 върху стойността на санкцията. В настоящия случай е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева и съобразно правилото на чл.7, ал.2, т.2 от наредбата минималният размер на възнаграждението за една инстанция е 500 лева, освен това е наложено и още едно административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 /три/ месеца. В този смисъл заплатеното от дружеството адвокатско възнаграждение не е прекомерно и възражението в тази посока е неоснователно.

С оглед гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо от АПК, Административен съд София – град, XIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 16.11.2022 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 97-ми състав, постановено по НАХД № 4261/2021 г.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на И. М. Т., ЕГН [ЕГН] сума в размер на 300,00 /триста/ лева за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.